

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

IV. ÚS 146/2024-31

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Libora Duľa (sudca spravodajca) a sudcov Ladislava Duditsa a Rastislava Kaššáka v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky [REDAKOVANÉ], zastúpenej advokátom JUDr. Marekom Tkáčom, Námestie sv. Martina 39, Lipany, proti postupu Okresného súdu Prešov v konaní vedenom pod sp. zn. 13C/166/2005 takto

r o z h o d o l :

- Postupom Okresného súdu Prešov v konaní vedenom pod sp. zn. 13C/166/2005 **b o l o p o r u š e n é** základné právo sťažovateľky na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, základné právo na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.
- Okresnému súdu Prešov **p r i k a z u j e**, aby v konaní vedenom pod sp. zn. 13C/166/2005 konal bez zbytočných prieťahov.
- Sťažovateľke **p r i z n á v a** finančné zadostučinenie v sume **7 000 eur**, ktoré jej **j e** Okresný súd Prešov **p o v i n n ý** zaplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.
- Okresný súd Prešov **j e p o v i n n ý** nahradiť sťažovateľke trovy konania v sume **713,96 eur** a zaplatiť ich právnenému zástupcovi sťažovateľky do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.
- Vo zvyšnej časti ústavnej sťažnosti **n e v y h o v u j e**.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľky a skutkový stav veci

- Ústavný súd uznesením č. k. IV. ÚS 146/2024-14 z 20. marca 2024 prijal na ďalšie konanie ústavnú sťažnosť sťažovateľky vo veci namietaného porušenia základných práv na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy

Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), ako aj práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 13C/166/2005. Zároveň navrhuje, aby ústavný súd prikázal okresnému súdu konať v napadnutom konaní bez zbytočných prieťahov, priznal sťažovateľke finančné zadosťučinenie 15 000 eur a náhradu trov konania.

2. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľka sa žalobou podanou na okresnom súde 19. septembra 2005 domáha v napadnutom konaní zrušenia a vyporiadania podielového spoluvlastníctva k nehnuteľnosti špecifikovanej v jej petite. Rozsudok okresného súdu zo 6. februára 2013 bol uznesením Krajského súdu v Prešove sp. zn. 20Co/68/2013 zo 14. novembra 2013 zrušený a vec vrátená okresnému súdu na ďalšie konanie.

II.

Argumentácia sťažovateľky

3. Sťažovateľka namieta celkovú dĺžku napadnutého konania, ktoré trvá viac ako 18 rokov a stále nie je ukončené. Okresný súd uznesením z 29. januára 2024 vyzval sťažovateľku na doplnenie žaloby, a to pod hrozbou jej zamietnutia. K uvedenému postupu pristúpil napriek tomu, že vo veci konal dlhé roky a vykonal znalecké dokazovanie bez potreby doplnenia žaloby. Sťažovateľka namieta, že už svojimi podaniami zo 16. októbra 2021 a z 20. decembra 2023 zopakovala návrh na zrušenie podielového spoluvlastníctva a zároveň navrhla spôsob jeho vyporiadania, avšak okresný súd na to neprihliadal a „vydal nedôvodné uznesenie zo dňa 29.01.2024 podľa názoru sťažovateľky iba z dôvodu, aby sa vec rýchle ukončila, keďže ide o vec dlhotrvajúcu.“

4. Vec sťažovateľky nie je podľa jej názoru právne zložitá a patrí do štandardnej rozhodovacej agendy súdov prvej inštancie. Sťažovateľka bola a je v napadnutom konaní vždy aktívna a súčinnosťná, zúčastňovala sa nariadených pojednávaní. Postup okresného súdu je dlhodobo neefektívny a nesústreďený, čo vo významnej miere ovplyvnilo dĺžku konania a vo výsledku znamená odmietnutie možnosti sťažovateľky domáhať sa svojho práva na nezávislom a nestrannom súde. Dlhodobé neriešenie veci, resp. odopieranie spravodlivosti významným spôsobom obmedzuje vlastnícke a užívacie práva sťažovateľky k nehnuteľnosti, pričom v mnohom vznikali a vznikajú medzi podielovými spoluvlastníkmi aj nezhody vo vzťahu k predmetnej nehnuteľnosti.

III.

Vyjadrenie okresného súdu

5. Predseda okresného súdu vo svojom podaní z 22. mája 2024 z hľadiska vecnej stránky ústavnej sťažnosti odkázal na vyjadrenie zákonného sudcu. Vo veci konajúci zákonný sudca vo všeobecnosti poukázal na to, že ide o vec, v ktorej je sťažovateľka zastúpená advokátom a opakovane žiadala o predĺženie lehoty na doplnenie žaloby. Konkrétny návrh, ako má byť vo veci rozhodnuté tak, aby vymedzenie požadovaného rozhodnutia bolo dostatočne konkrétne, jasné a určité, aj napriek opakovaným výzvam súdu nepredložila a urobila tak až na základe uznesenia okresného súdu z 29. januára 2024, a to doplnením návrhu z 18. marca 2024 a predložením príloh 19. marca 2024.

6. Vo vzťahu k jednotlivým tvrdeniam sťažovateľky sudca poukázal na to, že sťažovateľka uviedla, že sa domáha zrušenia a vyporiadania podielového spoluvlastníctva k meštianskemu domu, avšak

neuviedla, že na väčšine pojednávanií (ktorých bolo dosiaľ 24) navrhovala odročenie pojednávania na účely doplnenia dokazovania a dopĺňala dôkazy výlučne vo vzťahu k sporu týkajúce sa rozsahu užívania nehnuteľnosti a že počas konania sa medzi stranami stala spornou otázka, či medzi stranami vôbec existuje podielové spoluvlastníctvo, ktoré by mal súd zrušiť a „nejako“ vyporiadať, čo bolo dôvodom prvotného zamietnutia žaloby. Tvrdenie sťažovateľky, že vec nie je právne zložitá, nezodpovedá podľa jeho názoru obsahu spisu. Vo veci je potrebné riešiť viacero právnych otázok, počnúc tým, či medzi stranami vôbec existuje podielové spoluvlastníctvo, či sťažovateľka chce žalobou riešiť priority užívacie vzťahy a zrušenie a vyporiadanie pre ňu v skutočnosti má len druhoradý význam a či je reálne rozdelenie nehnuteľnosti vôbec možné a za akých podmienok. K reálnej deliteľnosti nehnuteľnosti totiž sťažovateľka v konaní odkazovala iba na (všeobecný) záver znaleckého posudku o tom, že reálne rozdelenie nehnuteľnosti je možné za splnenia ôsmich podmienok. Sťažovateľka vo vzťahu k jej (všeobecnému) návrhu na reálne rozdelenie nehnuteľnosti až do 18. marca 2024 nič konkrétne nenavrhovala a netvrdila, a preto nebolo čo znalecky dokazovať. Súdom ustanovený znalec sa môže odborne vyjadrovať a pripravovať podklady len ku konkrétnej odbornej otázke (návrhu) či podkladu a nemožno od neho požadovať, aby sám (v rámci dokazovania) zisťoval a navrhoval všetky možné skutkové riešenia rozdelenia nehnuteľnosti a zároveň k nim dopredu overoval a zabezpečoval aj potrebné vyjadrenia či rozhodnutia príslušných orgánov. O zložitosti veci svedčia aj opakované žiadosti sťažovateľky o zmenu termínu pojednávanií a predĺženie sudcovskej lehoty, a to z 10. mája 2019 (o 4 mesiace), z 27. septembra 2019 (o 1 až 2 mesiace), z 29. novembra 2019 (o 3 mesiace), z 28. februára 2020 (o 3 mesiace), z 29. mája 2020 (o 4 mesiace) a z 29. septembra 2020 (o 4 mesiace). Ostatne bolo vo veci vydané uznesenie o pripustení zmeny žalovaných s výzvou na ich vyjadrenie k veci, ako aj výzva sťažovateľke na predloženie technickej dokumentácie a vyjadrení príslušných orgánov štátnej správy k ňou navrhovanému rozdeleniu nehnuteľnosti.

IV.

Posúdenie dôvodnosti ústavnej sťažnosti

7. Ústavný súd v zmysle § 58 ods. 3 prvej vety zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) upustil v danej veci od ústneho pojednávania, pretože dospel k názoru, že na základe podaní účastníkov a spisu predloženého ústavnému súdu je zrejmé, že od ústneho pojednávania nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci.

8. Ústavný súd si pri výklade základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov, ktoré je garantované v čl. 48 ods. 2 ústavy, osvojil judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote, preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (m. m. II. ÚS 55/98, I. ÚS 28/01, I. ÚS 132/03, I. ÚS 65/04).

9. Ústavný súd pri rozhodovaní o ústavnej sťažnosti namietajúcej porušenie už citovaných práv vychádza zo svojej ustálenej judikatúry, v súlade s ktorou účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia všeobecného súdu. Samotným prerokovaním veci na súde sa právna neistota osoby domáhajúcej sa rozhodnutia neodstraňuje. K stavu právnej istoty

dochádza zásadne až právoplatným rozhodnutím súdu alebo iným zákonom predvídaným spôsobom, ktorý znamená nastolenie právnej istoty inak ako právoplatným rozhodnutím súdu (IV.ÚS 221/04, III.ÚS 154/06, II.ÚS 118/2019). Ústavný súd v tejto súvislosti opakovane zdôraznil, že čl. 48 ods. 2 ústavy v relevantnej časti ustanovuje imperatív, ktorý platí pre všetky súdne konania a ktorý vyjadruje predovšetkým záujem, aby sa čo najskôr odstránil stav právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia súdu, pretože jeho predlžovanie sa môže v konečnom dôsledku prejaviť ako odmietnutie výkonu spravodlivosti (PL. ÚS 25/01).

10. Pri posudzovaní otázky, či v súdnom konaní došlo k zbytočným prieťahom, a tým aj k porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, ústavný súd v súlade so svojou doterajšou judikatúrou (III.ÚS 111/02, IV.ÚS74/02, III.ÚS 142/03) zohľadňuje tri základné kritériá, ktorými sú právna a faktická zložitost' veci, o ktorej súd rozhoduje, správanie účastníka súdneho konania a postup samotného súdu. V súlade s judikatúrou EŠĽP ústavný súd v rámci prvého kritéria prihliada aj na predmet sporu (povahu veci) v posudzovanom konaní a jeho význam pre sťažovateľa (I. ÚS 19/00, II. ÚS 32/02, IV. ÚS 187/07).

11. Ústavný súd si na účely rozhodnutia o ústavnej sťažnosti vyžiadal súdny spis, s ktorého obsahom sa podrobne oboznámil.

12. Pri posudzovaní prvého kritéria, a to zložitosti veci, predmetom napadnutého konania je zrušenie a vyporiadanie podielového spoluvlastníctva k spoločnej nehnuteľnosti. Po právnej stránke ide o vec, ktorá patrí do štandardnej rozhodovacej agendy všeobecných súdov a nejde o privilegovaný typ konania. Sťažovateľka nepovažuje predmet konania za zložitý, s čím nesúhlasil vo svojom vyjadrení vo veci konajúci zákonný sudca. V tejto súvislosti je potrebné zohľadniť skutočnosť, na ktorú poukázal vo svojom vyjadrení aj zákonný sudca, a to že predmet napadnutého konania sa týka nehnuteľnosti – meštianskeho domu, ktorá je chránenou nehnuteľnosťou v centre mesta (kultúrnou pamiatkou), pri ktorej zmena spôsobu užívania spadá pod súhlas pamiatkového úradu. Uvedené potvrdzuje aj ostatná výzva okresného súdu adresovaná sťažovateľke na predĺženie technickej dokumentácie a vyjadrení príslušných orgánov štátnej správy k ňou navrhovanému rozdeleniu nehnuteľnosti. V napadnutom konaní bolo vykonané znalecké dokazovanie, čo malo taktiež dopad na priebeh a dĺžku napadnutého konania.

13. Druhým kritériom, podľa ktorého ústavný súd hodnotil, či v napadnutom konaní došlo k zbytočným prieťahom, bolo správanie sťažovateľky ako strany napadnutého konania. Vychádzajúc z vyjadrenia zákonného sudcu a predloženého súdneho spisu, je otáznym, či sťažovateľka v ňou podanej žalobe, resp. v jej následných doplneniach dostatočne jasne konkretizovala, ako má byť vo veci rozhodnuté. Zároveň nie je možné opomenúť aj opakované žiadosti zo strany sťažovateľky o predĺženie uložených lehôt súvisiace aj s mimosúdnyimi rokovaniami o uzatvorení dohody o vyporiadaní s ostatnými podielovými spoluvlastníkmi.

14. Tretím hodnotiacim kritériom je postup okresného súdu v napadnutom konaní, ktoré začalo v septembri 2005. Od začatia konania až do septembra 2009, keď bol okresnému súdu doručený znalecký posudok, bolo nariadených 16 pojednávaní, z ktorých sa uskutočnilo 8, zvyšné boli odročené buď na účely predvolania niektoorej zo strán konania, vykonania ďalšieho dokazovania, alebo poskytnutia času stranám sporu na mimosúdne uzavretie dohody. Následne bolo nariadených ďalších 13 pojednávaní a 6. februára 2013 okresný súd vyhlásil rozsudok, ktorým žalobu zamietol.

Predmetný rozsudok krajský súd rozsudkom zo 14. novembra 2013 zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie. Po vrátení veci okresnému súdu 20. februára 2014 bolo ďalším úkonom okresného súdu vydanie uznesenia zo 17. júna 2019, ktorým konanie proti dvom žalovaným zastavil. Súdne pojednávanie nariadené na 28. máj 2019 bolo odročené na neurčito s tým, že sťažovateľka v lehote štyroch mesiacov predloží znalecký posudok a zmenu návrhu na zrušenie a vyporiadanie podielového spoluvlastníctva v zmysle uvedeného znaleckého posudku. V septembri 2019 požiadala sťažovateľka o predĺženie sudcovskej lehoty na splnenie povinnosti o 1 až 2 mesiace, pretože znalec nestihne vypracovať znalecký posudok a potrebuje čas na prejednanie veci s ostatnými podielovými spoluvlastníkmi. V novembri 2019 oznámila súdu, že súdny znalec pripravil podklady, ktoré boli predložené ostatným podielovým spoluvlastníkom a každý prejavil snahu riešiť vec dohodou, pričom sťažovateľka bude vedieť do 29. februára 2020 podať informáciu, či uzatvoria dohodu o vyporiadaní. Následne sťažovateľka požiadala o predĺženie lehoty do 31. mája 2020, do 30. septembra 2020 a opätovne do 31. januára 2021, keďže súdному znalcovi sa nepodarilo vypracovať znalecký posudok. Napokon sťažovateľka 30. januára 2021 navrhla zrušiť podielové spoluvlastníctvo k nehnuteľnosti jej reálnym rozdelením. Ostatným uznesením z 29. januára 2024 vyzval okresný súd sťažovateľku, aby žalobu doručенú súdu 19. septembra 2005 v znení neskorších návrhov doplnila o konkrétne špecifikované údaje, a to pod hrozbou odmietnutia žaloby.

15. Napadnuté konanie tak trvá už takmer devätnásť rokov bez toho, aby bolo vo veci rozhodnuté. Doterajší postup okresného súdu nesmeruje k rozhodnutiu o žalobe a nastoleniu právnej istoty sťažovateľky. Konanie trvajúce na jednom stupni osemnásť rokov (vec bola na krajskom súde z celkovej dĺžky napadnutého konania len desať mesiacov, a to od apríla 2013 do februára 2014) bez meritórneho rozhodnutia nemožno považovať za ústavne udržateľné. A to ani s reflektovaním, že na celkovej dĺžke konania má podiel aj sťažovateľka. Jednak v dôsledku neurčitosti ňou podanej žaloby vrátane jej zmien, tiež v dôsledku s tým súvisiacich problémov s vypracovaním znaleckého posudku. Sťažovateľka opakovane žiadala o predĺženie súdom uložených lehôt, a to aj na účely mimosúdnych rokovaní s úmyslom uzavrieť dohodu s podielovými spoluvlastníkmi, avšak bez úspechu. Je však na okresnom súde zabezpečiť taký procesný postup, ktorý aj pri sťažených podmienkach čo najskôr odstráni stav právnej neistoty.

16. Ani právne či skutkovo najnáročnejšie spory nesmú trvať takú dlhú dobu, lebo platí zásada „oneskorená spravodlivosť je odmietnutou spravodlivosťou“ (rozsudok EŠLP vo veci Lopatin & Medvedevskiy proti Ukrajine z 20. 5. 2010, bod 75, sťažnosť č. 2278/03, I. ÚS 582/2015, I. ÚS 54/2016, I. ÚS 760/2016, IV. ÚS 21/2018). Inými slovami, ak nečinnosť súdu charakterizuje konanie ako celok, nemá význam hodnotiť sporadické úkony súdu (II. ÚS 200/05, I. ÚS 398/08, IV. ÚS 60/09, I. ÚS 76/09, I. ÚS 289/2010). Ústavný súd už v minulosti vo viacerých svojich rozhodnutiach vyjadril, že medzi základné princípy právneho štátu patrí okrem iného aj právo na prejednanie veci bez zbytočných prieťahov, resp. právo na vybavenie veci v primeranej lehote, ktoré je nedeliteľnou súčasťou práva na spravodlivý proces garantovaného v čl. 46 ods. 1 v spojení s čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru (I. ÚS 688/2014, I. ÚS 49/2015). V prípadoch extrémnych prieťahov v konaní dochádza k porušeniu práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov už samotnou dĺžkou súdneho konania, ktorá predlžuje stav právnej neistoty do takej

miery, že sa právo na súdnu ochranu stáva iluzórnym, a teda ho ohrozuje vo svojej podstate (I. ÚS 39/00, I. ÚS 66/03, III. ÚS 113/07, III. ÚS 243/2017, III. ÚS 451/2017, II. ÚS 481/2017).

17. Možno uzavrieť, že celková extrémna dĺžka trvania súdneho sporu na súde prvej inštancie výrazne vybočila z rámca požiadavky dosiahnutia konečného rozhodnutia vo veci v primeranej lehote a že neospravedlňiteľným zdĺhavým postupom okresného súdu v napadnutom konaní došlo k neprimeraným priet'ahom, čím bolo nesporne zasiahnuté do ústavne zaručeného práva s'ťažovateľky na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy v spojení s právom na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru (bod 1 výroku nálezu).

V.

Prikázanie vo veci konať a priznanie primeraného finančného zadosťučinenia

18. V súlade s čl. 127 ods. 2 ústavy v spojení s § 133 ods. 3 písm. a) zákona o ústavnom súde ak ústavný súd ústavnej s'ťažnosti vyhovie, môže prikázať, aby ten, kto porušil základné práva a slobody s'ťažovateľa svojou nečinnosťou, vo veci konal.

19. Vzhľadom na skutočnosť, že ústavný súd v napadnutom súdnom konaní zistil porušenie označených základných práv s'ťažovateľky podľa čl. 48 ods. 2 ústavy v spojení s čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru okresným súdom, pričom konanie stále nie je právoplatne skončené, prikázal okresnému súdu konať vo veci bez zbytočných priet'ahov (bod 2 výroku nálezu).

20. Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy môže ústavný súd svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie s'ťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadosťučinenie.

21. Cieľom primeraného finančného zadosťučinenia je dovŕšenie ochrany porušeného základného práva v prípadoch, v ktorých sa zistilo, že k porušeniu došlo spôsobom, ktorý vyžaduje poskytnutie vyššieho stupňa ochrany, nielen deklaráciu porušenia, prípadne príkaz na ďalšie konanie bez porušovania základného práva (I. ÚS 15/02, III. ÚS 10/02, III. ÚS 17/02, I. ÚS 257/08, III. ÚS 45/2012, IV. ÚS 132/2012, I. ÚS 70/2012). Tak to je aj v prípade s'ťažovateľky, ktorá žiada finančné zadosťučinenie 15 000 eur.

22. Vychádzajúc zo záveru ústavného súdu o odňatí spravodlivosti okresným súdom v napadnutom konaní z dôvodu extrémnych priet'ahov, s poukazom na judikatúru ESĽP v obdobných veciach (rozsudky ESĽP vo veci Martin Castro a iní proti Portugalsku z 10. 6. 2008, vo veci Engelhardt proti Slovenskej republike z 31. 8. 2018, séria rozsudkov vo veciach Apicella, Cocchiarella, Ernestina Zullo, Guiseppa Mostacciuolo č. 1, Guiseppa Mostacciuolo č. 2, Giuseppina a Orestina Procaccini, Musci a Riccardi Pizzati proti Taliansku z 10. 11. 2004, ale taktiež aj I. ÚS 17/2011, III. ÚS 85/2019, III. ÚS 119/2019, III. ÚS 36/2020), doplnil ústavný súd ochranu aj o finančné zadosťučinenie, limitujúc jeho výšku na 7 000 eur (bod 3 výroku nálezu); návrhu na priznanie vyššej sumy nevyhoveli výrokom 5 nálezu.

VI. Trovy konania

23. Ústavný súd napokon rozhodol aj o náhrade trov konania sťažovateľky, ktoré jej vznikli v dôsledku jej právneho zastúpenia.

24. Pri výpočte trov právneho zastúpenia sťažovateľky ústavný súd vychádzal z vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov. Úhradu trov konania priznal ústavný súd sťažovateľke v rozsahu za dva úkony právnej služby, a to prevzatie a prípravu zastúpenia a podanie ústavnej sťažnosti. Tarifná odmena za jeden úkon právnej služby v roku 2024 predstavuje sumu 343,25 eur a režijný paušál v roku 2024 sumu 13,73 eur. Ústavný súd teda sťažovateľke priznal náhradu za dva úkony právnej služby celkovo vo výške 713,96 eur (bod 4 výroku nálezu).

25. Priznanú náhradu trov právneho zastúpenia je okresný súd povinný uhradiť na účet právneho zástupcu sťažovateľky (§ 62 zákona o ústavnom súde v spojení s § 263 ods. 1 Civilného sporového poriadku) v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

26. Vzhľadom na čl. 133 ústavy, podľa ktorého proti rozhodnutiu ústavného súdu nie je prípustný opravný prostriedok, toto rozhodnutie nadobúda právoplatnosť dňom jeho doručenia účastníkom konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 25. júna 2024

Libor Duľa
predseda senátu